

L'OPINIÓ

SURT CADA DISSABTE

25 CENTIMS

BARCELONA, 12 DE MAIG DE 1928

ANY I. - N.º 13

SUBSCRIPCIONS = ADMINISTRACIÓ

Carme, 20 int., 1.ª

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:

BARCELONA: TRIMESTRE, 3,00 PESSETES; SEMESTRE, 6,00
FORA: TRIMESTRE, 3,50 PESSETES; SEMESTRE, 6,50
ESTRANGER: SEMESTRE, 9,00 PESSETES

DÚPLICA

A "La Nau" de dissabte passat i amb el títol de "Rèplica", va pretendre En Rovira i Virgili de respondre airosument al nostre editorial del mateix dia. Llegint aquell ja famós diàleg entre el savi i el no savi, hom observa de cop les dues característiques que sempre es donen quan un polemista es veu atrapat i fuig d'estudi. L'acusació a l'interlocutor de què va de mala fe, i el tallament del debat. No podem acceptar una posició tan còmoda.

Cal dir, en primer lloc, que les paraules per nosaltres transcrits entre cometes són rigorosament exactes i que el tros omès no altera en res el seu significat, per la senzilla raó que les autolimitacions confessades per En Rovira es refereixen també a "La Nau", periòdic exclusivament de la seva propietat. Vegeu, per exemple, en la tercera part de l'article del 27 d'abril, titulada "Què fan els descontentes?", les paraules següents: "Tots aquests senyors esquerristes que ens demanen que, des de "La Publicitat" o des de "La Nau", fem esquerrisme integral i estrident, ¿per què no funden i sostenen ells els diaris de significació radical que troben a faltar? Tots els qui coneixen aquest problema periodístic saben que amb el criteri dels alludits senyors cap dels nostres dos diaris no seria viable avui per avui. Això vol dir que les idees exposades pel propietari de "La Nau", als "dos" diaris, tant en aquell que nasqué de pagermanament com en el que sortí de la seva industriosa i personal activitat, pateixen de les limitacions, necessàries, segons ell, per fer-los viure.

Més avall del mateix apartat, En Rovira insisteix encara en la confessió palesa de la seva actitud, assenyalant-li la raó decisiva, idealista i desinteressada, de no voler trencar convívencies que començaren fa sis anys referint-se sempre a "La Nau" i a "La Publicitat".

Es evident, doncs, que la desqualificació que ens llança per deshonestat no és altra cosa que l'expressió del mal humor que li produeix l'existència de L'OPINIÓ. Ja abans de sortir, ens havia combatut amb dos diàlegs a "La Nau", havia tirat al cove la major part de la nostra propaganda, inclús un article d'En Pla, i ens tenia excomunicats "ex late sententia" sense tenir en compte la lloable croada que veníem a realitzar en defensa d'ideals que En Rovira diu estimar.

Després, el tractament que ens ha donat no té res a veure amb el que li ha merescut "La Paraula Cristiana", per exemple, i altres publicacions per l'estil, tan païrals com nostrades.

El dejuni polític d'enguà del setembre de 1923, l'ha reconegut en explicar l'pagermanament de 1922.

Tothom sap que els elements a què En Rovira fa referència foren partidaris d'aturar tota actuació i que ho han vingut observant rigorosament. Ell mateix ha patrocinat el dejuni polític en un dels diaris que dirigeix, i malgrat el seu federalisme i la seva puresa pimgalliana, no ha trencat la convivència.

Les proves que vol aportar de la seva activitat política, són tan absurdes que no mereixen grans comentaris. El que ha escrit a "La Campana" i a la "Revista de Catalunya", d'enguà del 1923, no li servirà pas per justificar-se davant del poble que un dia li exigirà comptes. Pesará damunt d'ell la llosa d'aquells editorials i comentaris que tots tenim col·leccionats.

Es inútil que vulgui confondre el seu paper de periodista amb el de polític. Com a publicista, tots l'admirem. Com a polític, fa uns quatre anys llargs que se'ns ha demostrat constant admirador de la línia del mínim esforç que condueix fatalment al panxacontentisme.

Aquest número ha passat per la censura

I doncs? I allò de l'hispano-americanisme?

El sentit esportiu de l'esquerrisme

per Cot de Reddis

Llançar un -esguard nou damunt dels temps futurs no poden fer-ho totes les mirades. No valoritzem prou aquest sentit heroic de l'esquerrisme que tant de bé ens faria prop de la joventut.

La nostra joventut torna a posar plomes; durant uns quants anys visqué eixalada. De tota una època dita constructiva i d'una educació dita classicitzant no n'havia tret més que una fortor de cera cremada. La clerecia intel·ligent s'enteneix davant dels clàssics, són els únics autors en els quals pot lloar sense pecat totes les filigranes sexuals. Grècia i Roma han assortit d'obres eròtiques a tots els canonges.

A la nostra joventut li tornen a créixer les ales. Després del joc esportiu, es va engrasant amb els jocs de pensament.

La jovenalla havia bandejat el pensament i la intel·ligència, perquè no hi trobava cap regust d'aveutra, venint, com venia, de mans conservadores. S'avorria, i s'avorreix, amb aquells principis que han estat masteigats tants de segles seguits. Volien que ella hi donés unes quantes queixalades més. Fet i fet, preferí de donar cops de peu als camps d'esports i cops de puny als rings.

I nosaltres també ho preferim. No hi valen confusionismes; no tot és esperit. Hi ha coses que no són més que un crostisser; tantes mans les han grapejades i no totes prou netes, que són plenes de greix i de suor. Si dintre hi havia esperit, ha fermentat amb aquestes secrecions cutànies. Renteu-ho i veureu pràcticament el que en resta.

Amb aquesta mà esquerra que els dona un ambient més culte, els reaccionaris francesos han procurat emmenar l'afany ideal de novetat, l'audàcia espiritual de la joventut vers l'estètica. En Art permeten tots els avantguardismes; no sols els permeten, sinó que els acaronen, els lloen, els inciten. La bellesa els serveix per distreure la sang ardent de l'adolescent i de l'home ardit; mentre, els pobres passen el temps i es diverteixen tot esperant l'hora de la fatiga, de la invalidesa tan plaent als directors espirituals, perquè és la seva hora.

Però aquests atreviments artístics no serveixen més que per a quatre bizantins i nois de casa bona, que amb això excusen els seus ocis d'una manera digna. El poble i l'atleta, l'home musculat i l'home senzill, no s'engresquen més que per les idees que porten un bon tou moral i capgiren o prometen de capgirar el món.

L'Art sense un fons d'humanitat, de carn viva i adolorida, de neguit de superació, els diu ben poca cosa, el troben indigne d'apas-

sionar els homes se'ls escapa la vibració fogaosa que pot portar i tot, quan és de bona llei. Per vibrant que sigui una descripció, per sucosa en color que sigui una pintura, si darrera no hi ha altres finalitats més enlairades, no arriben, segons ells, a la vibració i al color que hi ha en un partit de futbol, en un combat de boxa, en una cursa de bicicletes.

Però entre els nostres reaccionaris ni això trobareu. No tenen ni un home amb altiveza moral, ni un esperit enlairat, Mancada de cap gran moblesa o rebel·lió purificadora, no gaudeixen més que petites virtuts domèstiques per tapar petit vicis, domèstics també. Ni per un moment es veu el profeta que parla amb la veu de tro i amenaça el ramat, ni la veu pietosa del sant que clama contra la injustícia. Ni profetes irats ni sants beatífics no netegen el seu clos d'aquest tuf de reumàtic i de carn que no coneix ni l'aigua ni el sabó. La nostra gent arranja per mitjans burocràtics, la legalització dels afers d'ultratomba. Tanmateix, és preferible i menys costós de portar uns papers ben nets i amb tots els segells indispensables i legals que no pas virtuts pròpies i actes plaents a la bondat divina.

Tots, o gairebé tots els homes representatius del reaccionarisme, són homes provinents de l'esquerra; esperits que s'han cansat de lluitar i que, llassos, s'han deixat caure al primer banc que han trobat.

A la nostra joventut tot això no li diu res, i com que ha trobat carrinlona la intel·ligència, s'ha enamorat de la força física. Tant per tant, val més així; l'esportisme té sempre una audàcia que el fa noble i elegant. Sincerament posem a discussió si, per als destins de l'home, val més la força sense intel·ligència o la intel·ligència sense audàcia ni força.

Nosaltres, que tenim audàcies, i ben viu aquest sentit de força i d'aventura espirituals, refreguem pels nassos d'aquesta joventut ardidada el caire esportiu i heroic de les doctrines d'avantguardia. Posar una idea més enllà dels temps presents, molt més enllà dels temps passats, desafiar els homes i els déus amb els nostres atreviments, no és tasca d'esperits pusil·lànimes. Cal força de braços i de músculs per arribar fins a l'esqueix que ha plantat el nostre cor en els temps futurs.

L'únic antídoto contra el futbolisme i l'esportisme frenètic dels nostres temps és d'activar aquesta futuritat ideal en el cor de la jovenalla; tots els altres remeis són ganes de passar el temps, tasques dignes d'un Ivon l'Escop.

UNA ESQUERRA UNIVERSITARIA

La Universitat catalana, la generalitat dels col·legis de la nostra generació, s'ha mogut fins ara d'una manera semblant a la dels altres segments de l'opinió catalana. Això és, avantejant tota mena de manifestacions d'un particularisme de vegades lògic i congruent i altres simplement platònic i pintoresc, a les més altes inquietuds universals i humanes.

El resultat, tots sabem quin és: el domini absolut de la reacció a casa nostra; els avantatges d'aquest domini, els tenim a la vista; la vacil·lació, el dubte moral davant de qual-sevol problema, la impotència per endegar-ne la solució. Hom ha oblidat que totes les qüestions de llibertat s'uneixen en un sol sentiment de llibertat. Que no hi caben distincions ni exclusivismes per a un esperit liberal, i que tota restricció que no vingui del més inexcusable deure social és un atemptat contra totes les llibertats.

Aquesta és la nostra bandera, que ara aixequen també, amb el més pur entusiasme, un nucli d'estudiants amics, als quals ens plaü d'ofèrir la nostra desinteressada cooperació.

Escoltem la veu d'aquests companys:

ESTUDIANTS!

En aquesta època de destins històrics incerts, s'aixeca l'escepticisme, arrogant, entre la informe massa d'alguns pobles. La humanitat sembla que vulgui cavar en aquests països la fossa de l'esperit.

Entre els focus d'aquesta decadència moral — que no cal esmentar, perquè en la consciència de tots hi ha els noms i les posicions geogràfiques — existeixen analogies, concordàncies i convergències de conducta que fan creure en una segona destrucció de Roma pel bàrbar, molt més terrible que la que va tenir lloc el segle Vè, perquè d'ella va salvar-se l'essència superior que atresorava el Laci, mentre que ara el generós anhel de llibertat i progrés, característic del moviment llatí des de 1789, sembla vacillar en els seus fonaments.

D'aquest desastre espiritual, d'aquesta trista decadència idealista de la postguerra, se'ns en fa coparticeps i encara, per alguns, responsables, als intel·lectuals joves.

Els homes que avui arribem a la vida, ens veiem titllats de materialistes, d'indiferents, d'egoistes. La joventut d'ara no té ideals! Aquesta és l'acusació llançada per les generacions madures.

Deixant de banda — provisionalment — la discussió i la controvèrsia minuciosa de tals idees, una grup d'estudiants, d'intel·lectuals tan injustament tractats com a conjunt, volem oposar-nos als pessimistes i als reaccionaris.

Aixequem la bandera del pur entusiasme i de la fe en els postulats eterns de Llibertat, Igualtat i Fraternitat. Som demòcrates, essencialment demòcrates, per convicció, per raocini i per sentiment. Creiem que el pacte lliure de les voluntats és l'única solució justa per a la convivència dels pobles.

Estem al costat dels que treballen, en les seves ànsies de justícia social. La condició d'idealista, però d'idealista pràctic, ens impulsa a l'actuació en defensa de les nostres aspiracions.

Al costat dels nostres ideals de ciutadans, la condició específica d'estudiants ens imposa una altra actuació.

Volem elevar el nivell cultural del nostre poble. Tenim l'obligació d'empendre una croada llibertadora dels esperits. Havem d'aïrejar la Universitat; hem de voler la Universitat que sàpiga acollir sense reserves tota innovació i tot progrés. Hem de convertir les nostres centres d'expedició de títols en fogars de cultura, laboratoris d'investigació, bressols de cercadors de la veritat.

Cal acostar l'ensenyament superior al poble. Cal que per aprendre n'hi hagi prou amb el desig i la intel·ligència. La saviesa no pot ésser patrimoni dels rics. Si l'ensenyança no pot ésser